

— Любобратичъ и Божо Петровичъ истрепаха нѣколко хиляди турци, каза бай Мичо, който отпущаше по малко отъ повината, та да продължи удоволствието си.

— Браво, да сж живи! искрѣщѣха нѣколко гласа.

— И Подгорица зета, продължи бай Мичу.

Удивлението порасте до висока степенъ, като че е прѣвзета не Подгорица, а Вѣна.

— Оржжие, доброволци, колкото щешъ, идхъ изъ Аустрия!

— Истина??!

— И Босна гори пакъ, Сърбия мърда и готви войски. А мърдне ли Сърбия, то ще бутне и насъ. Спукана му е работата на нашия...

— Зехъ го дяволитѣ!

— А Аустрия ще си налѣга парцалитѣ, защото Горчаковъ отъ Петербургъ ще ѝ каже: стой! колытъ ли се, биытъ ли се, то си тѣхна работа тамъ. Спукана е, спукана е...

Всички наострихъ уши и слушахъ съ благодарение приятнитѣ новини, които даваше чорбаджи Мичо.

— До колко души сж избити? попита Никодимъ.

— Турци ли? Азъ ти казвамъ съ хиляди, речи ги двѣ, речи ги петъ, речи ги десять, нѣма да събркашъ. Ония синковци Херцеговци не знахъ шегъ.

— То добро ако е вѣрно.

— Азъ ти казвамъ, че е вѣрно.

— Отъ дѣ научи това? попита чорбаджи Марко.

— Отъ вѣрно мѣсто, джанхъмъ. Киръ Георги Измирлиятъ завчера се научилъ отъ спидерина въ К., Янаки Дафнисъ, че това го е писалъ „Клио“ триестски вѣстникъ.

— Не вѣрвамъ, Херцеговцитѣ да могатъ да направихъ голѣма работа... Ще се биытъ, ще се биытъ, па ще се уморихъ. Колко хора сж? — шъпа народъ, каза Павлаки, като потърси въ погледитѣ на другитѣ подобрѣние на мнѣшието си.